

LIBRIS

We know
books

MARIUS MARIAN ȘOLEA

CONTEMPORAN CU DUMNEZEU

Prefață de Liviu Ioan Stoiciu

Editura Vremea
București
2024

Cuprins

Nou iluminism și „realism consumabil”, <i>prefață de Liviu Ioan Stoiciu</i>	11
Pastel interior	17
Dezbatere	21
Primăvară valahă	23
Poem ciudat de simultan cu timpul în care a fost scris	25
Strigarea unuia de prin sat	27
Mâțale și țâțele	29
Dacă aș iubi așa cum pretind	31
De dragoste galinacee, într-o singură frază	32
Prețios text care se cuvine între om și meritul său	33
Naturală	36
Vorbe	38
Fiordu'	39
Fabulă.....	42
Dacă, într-o zi	44
De câte ori doi oameni, bărbat și femeie.....	45
Mărturisire păguboasă (poetic).....	46
Bule de pe fundul iubirii	47
Direcția pe care trebuie să murim	49
Niște lucruri	50
Dare de seamă	51
Talazul dinaintea țării calde	53
Călătorie.....	54
Convingere.....	55
Vedere	56
Gânduri.....	57
Începutul.....	58

Singurătate.....	63
Crez	65
Șapca lui Țârnea	66
Salutări de la Agigea	68
Viață.....	70
Scrisoare de împăcare pentru cei de <i>acasă</i>	71
Trezirea pe vreascuri.....	73
Referință	75
Sincronizarea	76
Într-o zi dintr-un mijloc de iulie, într-un an fără importanță.....	79
Un orizontal punct de vedere	80
Desenul de sub culori.....	83
De august.....	85
Adevăratul poem al luminii	86
Deasupra visului.....	89
Când fluieri	91
Casnică.....	92
Amestecare	94
Pe un colț de înserare.....	95
Din pământurile dacilor	96
Zidarul	98
Pentru că lucrurile.....	99
Mintea nu minte	101
Rețetă pentru romatism și friguri de țară	102
Mărturisire.....	103
Nimicul, ruina	104
Poem existențial, în rezumat.....	105
Trupul	106
Poezia	107
Situație.....	108

M-am întors acasă printre niște fulgi risipiți peste mine
ca vorbele tale. miraculos de fragil, învingându-mi răceala,
care cedase puțin în timpul fierbinte al trupului tău,
am fost să-ți cumpăr ciocolată și nu mi-a fost frig,
deși așa ți-am spus, să îți induc, mai apoi, reparatorii atitudinii.
afară, ciudat, mai erau și alți oameni, purtători grăbiți de culoare...
călcau învingători peste marii șerpi albi,
întinși peste fostele străzi –
bunuri comune ale îmbătrânirii noastre.

timpul nu mai aduce nimic,
ni s-a predat în această cameră și acum așteaptă să îl judecăm
pentru câte a făcut, de când s-a desprins de mituri
și până acum, când s-a întâlnit decuseară cu noi...
nu vrea nici o regulă, se lasă judecat după cum vom ști noi
să îl judecăm...
să nu ne grăbim! deși ar fi bine să îl mai ținem puțin pe aici,
la o cafea ori la o discuție, ruptă precum pătrățelele de ciocolată
sub degetele tale, construite, alene,
dintr-un diamant menit să taie sticla
ferestrelor cărnii.
degetele tale, ca niște muguri discreți,
lăsați să plece spre mine de sub buzele luminilor mute,
caută tot ceea ce le-ar fi de ajuns pentru a putea să fie împlinite.
iar, de afară, ca dintr-o mare legată de noi,
alte lumini, de apă mai dulce, se aruncă în camera noastră.

ți-am adus și alte lucruri, toate de mâncat,
dar, înainte, aș vrea să te întreb, așa, întâmplător:
ce vei face dacă voi considera
că tu ești cheia porții care dă înspre lume
și pe care eu o voi trânti în seara aceasta?

pe drum, m-am gândit că de asta trăim,
ca să putem aduce câte ceva acasă și că tu, precum o fântână,
îmi aduni izvoarele neștiute de nimeni și toată oglindirea
din văzul tuturor!
este atât de ciudat că, atunci când mă privesc în această fântână,
deasupra se vede doar cerul
și nici o prefăcătorie nu e între mine și el.
oglundirea mea nu este.

se rușinează soarele puțin de bucuria noastră,
când mă aplec peste tine, să mă închizi în grăbitele cercuri.
a roșit soarele și s-a ascuns după un nor răzvrătit
și acum poate fugi nevăzut.
afară, oamenii se întâlnesc unii cu alții pentru a putea afla
că Dumnezeu există.
și noi ne-am întâlnit cândva...

aici, toate gândurile sunt legate la ochi,
fiind duse de noi la tortura din carne,
iar tu ai început să strălucești în beznele mele.
niciodată nu am înțeles de ce i se dă aurului atâta valoare...

lumina de afară s-a îngropat în lucruri din pricina frigului,
iar golul însuși este o podoabă care atârnă din cer.
cu tandrețe, furată din oftările cosmosului, m-ai împresurat.

robit, am început să iubesc lanțurile.

tu ești un râu prea moale, plimbându-te, călătorind,
în căutarea bucuriei și luminii, visând un timp sedus și leneș,
al unui volum de apă, având o așteptare mai mare...

tu mă duci din-nou în copilăria mea, unde am mai fost,
să mă zbat în ape, înfășurat în veselie, să râd, să alerg.
și, cu mult entuziasm, am început să pipăi, după raci,
la răgălia magnetică.

am uitat de timp, mai precis de pedepsele care i se cuvin.
adică, l-am judecat formal, îmbătrânind.
simțurile ne îmbătrâniră carnea, iar sufletul rămase tot plângând...
tu zici că timpul surd este iresponsabil,
eu zic că este numai obligat să facă tot ceea ce face...

acum ne leagă el de ceva, iar noi ne zbatem să fim liberi
și, iubindu-ne, plângem. asta e iubirea,
un plâns de singurătate înspre Dumnezeu,
un plâns căruia nu mai vrem să-i recunoaștem realitatea, înțelesul.

în această lume a mea, tu stai în pat cu genunchii la gură.
te privesc și văd cât ești de hotărâtă să mă trimiți din nou
după ceva dulce "și ce-o mai fi pe acolo" ...

eu îți spun că mă voi duce doar dacă mă lași
să te mai prind cu boldul
la buzunarul terfelit al sufletului meu.
de asta trăim, ca să putem aduce câte ceva acasă.

nu cred să-mi fie frig, deși tu te gândești la asta,
iar instinctele materne ți-au ieșit prin cearșaf cum ies ierburile,
primăvara, din zăpadă, foarte ascuțite.
nici nu voi sta prea mult, numai cât ține rândul.
promit să mă întorc degrabă în lanțurile mele, pe care, robite,

le voi considera o mare și strălucitoare podoabă,
după cum fac toți oamenii...

În locul lui Dumnezeu, acum, pe pământ, ar fi trebuit să fim noi,
noi să fim minunea, ca împlinire sigură a realității.
și dovada...

degetele tale taie umerii și genunchii mei,

ca pe niște ferestre,

încând luminile în sânge,

iar eu te mângâi mereu, cum mângâie un muribund, pe dinăuntru,
moartea!

Soarele ăsta, devenit atât de firesc,
existând într-o singură devenire,
e destul de perspicace, destul de inventiv cu noi.
și soarbe toate cunoștințele noastre
despre lumea cea viu colorată,
transferându-le degrabă lunii,
ca pe o datorie ținută minte de mult...

ea, obraz subțire al chipului cosmic,
e nepăsătoare cu lumea,
precum o femeie frumoasă, neposedată încă,
neexorcizată de siguranțele și de singurătățile ei.
este interesată să dea numai melancolie
și să studieze puțin
tocmai ceea ce va accepta.

la capătul unei lumini mai mici, dăruite econom,
încât abia să-și dovedească existența, sunt eu...

într-o lumină mare, firește că și dumneata, cititorule,
dorești odihna întunericului leneș.
într-o noapte mare, te bucură puțină lumină lichidă.
cât de copilăros e omul! se duce mereu în mijlocul bălții...

nu știu dacă lumina moare în toate aceste culori,
nu știu nici măcar dacă ne moare ochiul,
nici câtă viață au în ele
lucrurile care ne-au plăcut.

atât de multe sunt cele care ne-au rămas străine,
încât cred că are vreun rost să iei o femeie cu tine,
să încerci să sari uneori peste o groapă în care
nici nu știi când îți cade trupul.
tocmai pentru că pe el a murit, de atâtea ori, lumina...